

ΟΙ ΠΑΛΙΕΣ ΚΑΛΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΞΕΧΑΣΤΗΚΑΝ, ΟΜΩΣ ΠΑΡΟΛΑ ΑΥΤΑ

ΜΗΝ ΦΤΥΝΕΤΕ ΚΑΤΩ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΔΕΝ ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΑΠΟΧΕΤΕΥΣΕΙΣ

Όπως, δυστυχώς, ούτε το παρόν. Ίσως γι' αυτό έχουμε πλημμυρίσει από τον φοβερό πλούτο φετιχισμού που λέγεται "νέα εποχή", ή κάπως έτσι. Από την μιά μεριά τα σκουπίδια της κατανάλωσης και ο καταναλωτισμός των σκουπιδιών. Από την άλλη η φρικαλεότητα διάφορων εθνικισμών και φασισμών, που έχουν βρεί το καλύτερο έδαφος για να φυτρώσουν: την παντοδύναμη κοινωνική αφασία.

Πιο κεί ολόκληρο το οπλοστάσιο των αναισθητικών κάθε είδους θρησκείας, παλιάς και νέας. Κι' απέναντι ο γαλαξίας των παραισθήσεων της χημείας που μοιράζονται με τις χούφτες σαν το "σώμα" που είχε φανταστεί κάποτε ο Χάξλεϋ.

Από πάνω μιά ασήμαντη αριθμητικά μειοψηφία δεσποτών, της οικονομίας και της τεχνικής. Από κάτω μιά τεράστια πλειοψηφία υπηκόων, που στις πιο μεταμοντέρνες τους εκδοχές παλεύουν να μην νιώθουν "μάζα", κι αυτό είναι όλο. Μιά τεράστια έρρημος πειθαρχίας όπου το αντάλλαγμα του να μην πεθαίνεις από πείνα είναι το να πεθαίνεις από βλακεία...

Τί έγινε τώρα; Μας έπιασε καμμία κοινωνιολογική γκρίνια, ή μήπως την είδαμε να διαφημίσουμε την πολιτική κατάθλιψη; Τίποτα από τα δυό. Το πρώτο είναι γελοίο, κατάλληλο για κάτι δημαγωγούς με ευαισθησίες. Το δεύτερο είναι γελοιοδέστερο, το αγαπημένο χόμπυ διάφορων ξεπεσμένων ιδεολόγων.

Απλούστατα "κάτι τρέχει", έστω κι' αν αυτό το "κάτι" δεν έχει βρεί ακόμα το κουράγιο να πει οτι το λένε ιστορία. Είναι νωρίς, ναι, από κάποιες απόψεις είναι νωρίς για να ανεμίσουμε αυτήν την φοβερή απειλή, την απειλή της ιστορίας, όπως της αξίζει. Με όλη την εκδίκηση που κουβαλάει για το χτές και το προχτές, και μ' όλη την αναίδεια που δημιουργεί για το σήμερα.

"Κάτι τρέχει", αβέβαιο ίσως μέσα στην αβεβαιότητα των προσανατολισμών μας. Και θα τρέξει περισσότερο αύριο, ακόμα κιαν δεν τα καταφέρουμε να είμαστε κι εμείς μαζί του.

Κρύβει λόγια που είναι περιττά ή δεν είναι έτοιμα, κρύβει έργα που βρίσκονται στη σύλληψή τους, φανερώνει μόνο μιά ορισμένη προαίρεση που θέλει ν' απλώσει τα δίκτυα της: ως ονομάσουμε αυτό το "κάτι" προσωρινά *τρίτη γενιά*. Προς τιμήν των εφιαλτών που θα ξεσηκωθούν μεθοδικά οργανωμένοι για να ταράξουν την ευθυμία των αφεντάδων και την μακαριότητα των δούλων.

Εν τω μεταξύ ΜΗΝ ΦΤΥΝΕΤΕ ΚΑΤΩ. Καί μη βιάζεστε. Γλυστράει, και θα φάτε τα μούτρα σας...

το αριστερό μου αφεντικό

Το αφεντικό είναι ψαγμένο, το αφεντικό είναι περπατημένο, το αφεντικό είναι πολιτικοποιημένο. Δηλαδή το αφεντικό είναι αριστερό. Προσέξτε, δεν το προφέρουμε χλιαρά και ανόρεχτα. Το τονίζουμε, όπως το αφεντικό: α-ρι-στε-ρός.

Το οποίο σημαίνει διάφορα. Το αφεντικό έχει λιώσει πολλά παπούτσια σε διαδηλώσεις. Το αφεντικό έχει φάει με τη σέσουλα την πανεπιστημιακή αμφισβήτηση των σέβεντις. Το αφεντικό έχει διαβάσει όλα τα ιερά τέρατα, της γαλλικής κυρίας, διανόησης. Το αφεντικό έχει υπερασπιστεί με πύρηνους λόγους, σε χιλιάδες πηγαδάκια και αμφιθέατρα, τη δικτατορία του προλεταριάτου και τις "κάθετες τομές". Και έχει ψηφίσει δεκάδες γκομενίτσες (έτσι τις λέει) ότι ήταν η μετεμφύχωση του Λένιν. Αλλά αυτά τα σπουδαία πιά παλιά. Τώρα έχει σαρανταπενταρίσει. Και η μπάκα του έχει στρογγυλέψει.

Το αφεντικό λίγο μετά το πτυχίο του κληρονόμησε ένα εργοστασιακό. Όχι τίποτα σπουδαίο δηλαδή, καμμία εικοσαριά εργάτες και πολύ μπουζούρα. Μεταξύ του πτυχίου και της κληρονομιάς είχε μία μεγαλοφυή ιδέα, που σίγουρα αν δεν την κράταγε για τον εαυτό του θα άλλαζε την ροή της επαναστατικής σκέψης: ο καπιταλισμός δεν πέφτει από τα έξω. Θα πέσει από τα μέσα. Που σε απλά ελληνικά σήμαινε πως μόνο όταν οι εργάτες γίνουν επιχειρηματίες θα χτυπήσουν το σύστημα.

Με το ίδιο πάθος που πάντα υπερασπιζόταν την καλή τύχη του προλεταριάτου, ρίχτηκε στη προσπάθεια να πείσει τους εργάτες του να ηγηθούν αυτής της άλωσης. Αλλά "οι εργάτες είναι μαλάκες" διαπίστωσε, και έκτοτε τον τινάζει συχνά πυκνά. "Και όχι απλά μαλάκες, αλλά καραμαλάκες. Ακου ρε συ: Ετοιμάζομαι για το άνοιγμα. Σκάει μία καλή δουλίτσα, για ένα ξενοδοχείο. Πάω και τους λέω: το και το, δουλέψτε υπερωρίες και θα σας χρυσώσω. Και τί γυρνάει και μου λένε οι ηλίθιοι; Όχι, δε δουλεύουμε υπερωρίες!! Ακου να δείς!... Και τη χνάω τη δουλειά. Κι έρχεται η πρώτη του μηνός και μου λένε: τα λεφτά μας. Και τους λέω τα παπάρια μου θα πάρετε μαλάκες. Γι' αυτό θα μείνετε πάντα φουκαράδες. Δεν βλέπετε μακρύτερα. Αν είχαμε χτυπήσει τη δουλειά του Αποστολόπουλου, τώρα θα τοιμάγατε και μπόνους. Αλλά είσαστε μαλάκες".

Αγανακτεί το αριστερό αφεντικό κάθε φορά που θυμάται ότι το προλεταριάτο ονομάρει τις μπίζνες. Και μου το λέει για παραδειγματισμό. Το εργοστάσιο το έκλεισε, αφού μάλιστα κάτι επιδοτησούλες - όχι, θα καθόταν να ποντάρει στους ανεγκέφαλους τους εργάτες του. Και έχει ανοίξει ένα γραφείο προβολής προϊόντων. Ένα τηλέφωνο, πολλές γνωριμιές, αρκετή καταποούνη, έχει κάνει όνομα. Εγώ κάνω τις εξωτερικές, μου λέει να βλέπω τον εαυτό μου σαν συνεργάτη, και θέλει, απο ότι καταλαβαίνω, να αλώσουμε μαζί το κάστρο του καπιταλισμού: εγώ από κάτω, κι' αυτός από πάνω, στο σβέρκο μου. Και να κάνω και "τοκοτόκ τοκοτόκ". Κατάσταση Μόντυ Πάθονς

Στους τρεις υπάλληλους που έχει, φαίνεται να αρέσει η ιδέα της εκστρατείας με τα χιλιάρκα. Ο ένας πιστορικός πρέπει να ήτανε αναρχοπάνκης και όλο κάνει σαν θρήσκος μετανοιωμένος που καταλαβαίνει απο αμαρτίες, αλλά εξαγνίζεται με μία καριέρα. Ο άλλος είναι καταρακτιόζης νεοπατριώτης λάιτ. Ο τρίτος απλά αδιάφορος. Η ρουφιανιά μετα-

ξύ τους πάει σύννεφο. Προπονούνται για το ποιός κάνει καλύτερα για δούρειος ίππος.

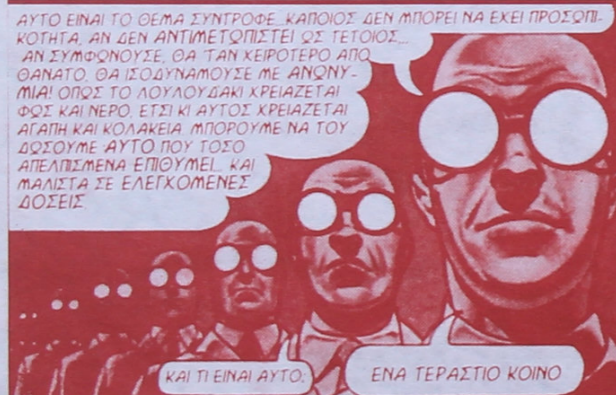
Εγώ του φιλοδίνω-στα νεύρα, αλλά δεν έχει απογοητευτεί ακόμα. Με αντιμετωπίζει σαν κορφάλο που με τις κατάλληλες οδηγίες θα μάθει. Εκεί που έγινε κορδέλλα ήταν όταν του είπα, για πρώτη φορά, πως θα κάνω μια απεργία της γοσε. Κιτρίνισε, πρασίνισε, κι' άρχισε να βγάζει αφρούς. "Μα καλά είσαι εντελώς μαλάκας; Μ' αυτούς τους πουλημένους θα πιάς; Ρε αυτοί είναι καθάρματα, τομάρια, κομματόσκυλα, σταλινομούλαρα. Ρε αυτοί διαλύσανε το συνδικαλιστικό κίνημα, όχι ρε πούστη μου, είσαι εντελώς μαλάκας;" Τη μέρα μετά την απεργία είχε κάτι μούτρα λες και του είχανε γαμήσει τη μάνα. Με φωνάζει και αρχίζει άλλο παραμύθι. "Σε παρακαλώ πολύ: πες μου ότι θέλεις να κάνεις κοπάνά, πες μου ότι θες να ξύσεις τ' αρχιδια σου, πες μου πως είσαι ερωτευμένος και δεν θα έρθεις. Αλλά μη μου λες ότι θα κάνεις απεργία. Μου σπας τα νεύρα. Δε γίνεται τίποτα έτσι, πρέπει να το καταλάβεις".

Το κατάλαβα. Απο τότε όχι μόνο κάνω όλες τις απεργίες και όλες τις στάσεις εργασίας που μπορώ, αλλά τραγουδάω δυνατά απο δυο μέρες πριν το "δεν είναι αργία, είναι απεργία, παλεύει η εργατιά", και το "αβάντι πόπολο παντιέρα ρόσα". Αμα έχω κέφια του γυρνάω και σε ψευτοράπ. Αισθητικά τουλάχιστον του προκαλώ εμετό.

Τον τελευταίο καιρό έχει αρχίσει τις διδασκαλίες περί πατριδας και εθνικών κινδύνων. Όχι με το στυλ του πατέρα μου που είναι ακροδεξιός, αλλά με το στυλ του Κωστόπουλου: "τί να μας πουν τώρα οι μπινέδες αυτοί, και οι Ξυπόλυτοι οι άλλοι. Μια φορά που τους δώσαμε τα φώτα του πολιτισμού, και μια που θα τους τα αλλάξουμε". Και άλλες τέτοιες μαγκιές. Προφανώς θα εννοεί τις πολωνέζες που νοικιάζει "για ένα βράδυ", τη φιλιπινέζα που έχει σπίτι του, και μάλλον κι' εμένα που του λέω διάφορα που τα θεωρεί "αλβαλέζικα". Παρόλα αυτά, όταν λέει "θα γαμήσουμε και θα δέσουμε" εννοεί πως "θα τους βάλομε να δουλέψουν, να γίνουν άνθρωποι". Γι' αυτό, σαν α-ρι-στε-ρός, εξακολουθεί να κάνει "τις-τις" σα καμμένο λάδι όταν ακούει για φασίστες κλπ. Αν και όπως του είπα προχτές κάνοντάς τον έξαλλο, το "η εργασία εξανθρωπίζει" ήταν γραμμένο στη πόρτα του Λουοβίτς.

Αλλά όχι αυτός λέει ότι αριστερά σημαίνει πρόοδος, και πεντηκοστή φορά να κάνω υπερωρίες. Εγώ για πεντηκοστή πρώτη του είπα όχι, με ένα ύφος που εννοούσα να πάει να γαμήθει. Μου είπε πως έτσι που πάω "θα αναγκαστεί να λύσουμε τη συνεργασία μας". Σήκωσε τους ώμους και του είπα να μου δώσει το δώρο χριστουγέννων που μου χρωστάει ακόμα. Για τα ένοχη δεν είπα τίποτα, απλά το σκέφτηκα. Ξέρω τί θα κάνω. Μου είπε πως θα τα πούμε αύριο το μεσημέρι, γιατί το πρωί θα πήγαινε στη Κηφισιά να κλείσει μία καλή δουλειά.

Το πρωινό του "αύριο" θα πρέπει να χάρηκε που μία δεκαριά αυτοκίνητα έξω απο τη πόρτα του στο Κολωνάκι, μαζί και το δικό του, είχαν απο πέντε - έξι κόκκινα κόκκινα ιερογλυφικά, να! με το συμπάθειο, με σπρέι, στις πόρτες, στα καπό και στα παρμπρίζ. Το μεσημέρι έτρεμε ακόμα. Νομίζω πως άργησε και έχασε και τη δουλειά.

Η "3η γενιά" σαν έντυπο, δηλαδή εμείς - οι όσοι... εκδιδόμαστε σ' αυτό το οκτασελίδο δεν γουστάρουμε ούτε αγάπη, ούτε κολακίες, ούτε ένα τεράστιο κοινό. Καλού κακού κρατάμε την ανωνυμία μας. Αν μία κοβέντα εδώ μέσα έχει να πει κάτι σε οποιοδήποτε, δεν χρειάζεται "υπογραφές" και ματαιοδοξίες. Κατα τα λοιπά ντάζουν μερικά πράγματα που δεν θα τα βρεί κανείς σ' αυτές τις σελίδες. Οποιοσ ανακαλύψει "ελλείψεις" στην ύλη πέτυχε διάνα: είμαστε ελλειμματικοί απο χέρι. Πεινασμένοι δηλαδή. Οποιοσ ανακαλύψει "λάθη" είναι επίσης τωκάλι: ανήμεσα στα άλλα φροντίζουμε και γι' εκείνους που ψάχνουν μόνιμα για λάθη. Τηλέφωνο, φαξ, διεύθυνση, κόμπι στο internet, και άλλα επίπλα επικοινωνίας δεν έχουμε. Οσοι δεν μας ξέρουν ήδη και νιώσουν την επιθυμία να μας σφίξουν το χέρι, θα μας βρουν στο δρόμο. Οσοι θέλησουν να μας σφίξουν το λαβύγγι θα μας βρουν επίσης στο δρόμο, ας ξέρουν όμως ότι τους περιμένουν δυοσφέςτες εκπληξεις: τους ψάχνουμε, έτσι κι' αλλιώς. Έχουμε τη διάθεση να ανακτοροφούμε κάθε μήνα, απο τον Σεπτέμβριο και μετά. Αυτό και το επόμενο φύλλο είναι δοκιμαστικά. Οικονομικά ελπίζουμε να τα καταφέρουμε, με τη βοήθεια συντρόφων και φίλων. Απο την άποψη της ύλης, ακόμα περισσότερο.

ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΑΤΟΥΨΥΧΟΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ;

Σε εξαιρετικές περιπτώσεις φαίνεται πως ναι. Το είχαμε δει εξάλλου στη γερμανία, όταν η αστυνομία πήγαινε (συνήθως καθυστερημένη) να φυλάξει ξενώνας μεταναστών απο επιθέσεις νεοναζί. Ξαναέγινε στη Λευκωσία. Και γιατί οι περιβόητοι "μοτοσυκλετιστές" και οι λοιποί πατριώτες της κύπρου φασίζον ξεφωνημένα;

Αν έβλεπε κανείς την δεκαετία του '70 διαδηλωτές με αμερικάνικες σημαίες στην Αθήνα τί θα τους θεωρούσε αν όχι, το λιγότερο, νοσταλγούς της χούντας;

Οι και καλά "αντιμπατσού" της νύχτας της 19/5 ανέμιζαν την ελληνική σημαία - την σημαία δηλαδή του ενός απο τα δύο κράτη που έχουν κάνει την κύπρο αποικία τους. Ήθελαν να πλακωθούν με τους "γκρίζους λύκους", τους τουρκους φασίστες που ανεμιζουν τη σημαία της άλλης τοπικής υπερδύναμης, όχι επειδή είναι αντιφασίστες, αλλά επειδή είναι οι αντίπαλοι φασίστες: αυτοί που γουστάρουν την κατοχή τους απο το ελληνικό κράτος, απέναντι σε εκείνους που γουστάρουν την αποικιοκρατία του τουρκικού.

Εξάλλο όπως οι ελληνοβύχοι την έπεφταν απο τη μία μεριά στην περιβόητη συναυλία, το ίδιο ακριβώς έκαναν και οι τουρκόβύχοι της άλλης μεριάς. ΑΥΟΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ!!

Και επειδή είναι πασίγνωστο στην Ελλάδα πως οι "γκρίζοι λύκοι" πληρώνονται απο το τουρκικό κράτος, θα πρέπει κάποτε να γίνει γνωστό πως και οι "γκρίζοι κένταυροι" της νότιας κύπρου, πληρώνονται απο το ελληνικό και το κυπριακό κράτος. Το είχε παραδεχτεί ο ίδιος ο πρόεδρος τους Γ. Χατζηκώστας, σε συνέντευξη του στην κυπριακή εφημερίδα ΑΓΩΝ, στις 18/8/96, και στο περιοδικό "Σελίδες", στις 21/8/96.

Και η σύγκρουση της 19ης/5 ήταν στημένη. Οποιοσ καταλαβαίνει, καταλαβαίνει...

ΒΑΘΙΑ - ΒΑΘΙΑ ΒΑΘΙΑ ΜΕΣ' ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΜΙΡΑΖ ΚΑΙ F16 ΚΑΝΟΥΝ ΧΑΡΜΑΝΙ ΩΡΑΙΟ

Δεν έχει μόνο το αιγαίο βυθό. Έχει και η ανδριατική.

Όποιος νομίζει πως η μοναδική σχέση του μ' αυτές τις θάλασσες είναι τα μπανάκια, τα καμάκια και οι φραπεδιές, έχει αποβλακωθεί απο τον μεσογειακό ήλιο.

Η θλακεία είναι μία απο τις επικίνδυνες ποθυτέθειες όσων γεννηθηκαν απο πρωτοκοσμικό γαμήσι.

ΣΤΟ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΤΟ "ΔΕΝ ΞΕΡΩ" ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΠΡΟΣΕΞΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

15: Θα μπορούσες να κάνεις μια σύγκριση του κινήματος στην τουρκία, με αυτό που υπάρχει, όπως υπάρχει, στην Ελλάδα;

ΣΕΙΤ: Σίγουρα πολλά πράγματα στην Ελλάδα είναι εντελώς διαφορετικά. Αυτό πάντως που εγώ βλέπω, είναι ότι έχει χαθεί μια ριζοσπαστική επαναστατική προοπτική για αγώνα. Το πρόβλημα που κατά τη γνώμη μου υπάρχει, είναι ότι το εδώ κίνημα, έχει το ένα πόδι του στην εξουσία, είτε αυτή λέγεται καριέρα, είτε λέγεται οικογένεια. Στην Ελλάδα οι άνθρωποι δεν έχουν όνειρα και αυτό είναι πάρα πολύ άσχημο. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος που δεν ξέρει να ονειρευτεί, δεν ξέρει τίποτα. Εδώ οι άνθρωποι δεν ονειρεύονται ν' αλλάξουν την κοινωνία. Αρκοούνται ν' αγωνίζονται ενάντια στο κράτος.

Εγώ βλέπω την επαναστατική δράση από δύο πλευρές: την υποκειμενική και την αντικειμενική. Στην πρώτη υπάρχει μια αντίθεση με το κράτος που όμως μεταφράζεται σε έναν "προσωπικό λογαριασμό". Στη δεύτερη περίπτωση δε σου αρκεί η αντίθεση με το κράτος. Προσπαθείς να την κοινωνικοποιήσεις και να ονειρευτείς την άλλη κοινωνία. Για μένα δεν υπάρχει επανάσταση χωρίς όνειρα...Ούτε με το ένα πόδι στην εξουσία όπως έλεγα πριν. Η δράση είναι 24 ώρες το 24ωρο. Δε γίνεται να σκέφτεσαι τρεις ώρες την επανάσταση και άλλες πέντε τις διακοπές σου ή το μηχανάκι σου. Γιατί το μηχανάκι φέρνει πιο μεγάλο μηχανάκι, οι απαιτήσεις άλλες απαιτήσεις και πάει λέγοντας...Αυτό το κλίμα στην Ελλάδα πρέπει να σπάσει. Οι οργανώσεις και όλοι όσοι αγωνίζονται ενάντια στο κράτος και το σύστημα, θα πρέπει ν' αλλάξουν νοοτροπία, αλλιώς δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα.

Ένα άλλο πράγμα που θεωρώ πολύ αρνητικό, είναι απόψεις του στυλ "δεν αλλάζει τίποτα, ο κόσμος κοιμάται κι εμείς είμαστε το κέντρο του κόσμου". Καταρχήν πιστεύω ότι με τη γκρίνια δε γίνεται τίποτα. Και είμαι πεισμένος ότι υπάρχουν άνθρωποι, που πιθανά δεν τους γνωρίζουμε καν, και καθημερινά στο χώρο που βρίσκονται δίνουν τις δικές τους μάχες και

Ένα σχεδιάκι σαν το διπλανό δεν είναι τίποτ' άλλο απο ένα σχεδιάκι. Για σένα, βέβαια. Επειδή ο δικός σου οφέροκος δεν βρίσκεται κάτω απο τις λαμαρίνες των πολεμικών και τις αρβύλες των στρατιωτών. Λεπτομέρεια: η "εθνική σου σημαία" βρισκείται ακριβώς πάνω στις λαμαρίνες και τα αιπέχωνα. Που πάει να πει πως είτε σφουρίζεις αδιάφορα είτε όχι έγινες πιά κατακτητής.

Έγινες ένας μικρός, τοπικός, "αμερικάνος". Αμερικανέκι δηλαδή.

Τράβα τώρα για καμμία χοιρινή, κούνα το κύλο σου σε κανα χοροπηδάδικο, λιώσε μπροστά στη τηλεόραση, πούλα τη τσάμπα μαγκιά σου, καβάλα τα κυβικά που αγόρασες (αφού δεν έχεις απο πάρτη σου) και κοίτα μπάσκετ.

ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ EVERYTHING IS O.K.

ανάπτυξη, ασφάλεια και εκσυγχρονισμός, πατριδα, φράγκα και οικογένεια, ε και καμμία μαλακία για να περνάει η ώρα...

Όπως θα έλεγες και ο "ήρωας" σου ΖΗΣΕ ΕΣΥ ΚΙ ΑΣ' ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ

(πως μεγάλωσες έτσι ρε μαγαζάσσι πώς φούσκωσες σα βαθκανικό παγόνι και σα μεσογειακό στομάχι, πόσο γρήγορα μακινιάρισες τη ξεφτίλα σου και το 'ριξες στις εξαγωγές και στα προτζεκτ, κοτζάμ λεβέντης έγινες, νταβατζής με τα όσα του, αθηναίος Τζέιμς Μπόντ της γειτονιάς, εγώ σε θυμάμαι στη φτώχομυηνιά, στη γκρίνια και στο παρακαητό, να κλάις με τη Μάρθα Βούρτσπ και να ξεκαθουπώνεις νύχτα το αυθαίρετο, το εξοχικό ντε, και τώρα ψήλωσες, πατάς γερά στα πτώματα των αθλών, σπράχνεις ανθρωπισμό και σκέδια Marshal στους γύρω, η κλανιά σου μυρίζει έντοκα του δημοσίου μπράβο ρε, μπράβο, πρόκοψες!)

-Αντε, μη καθούμε. -Πάρε κανά τηλέφωνο.

Κοροϊδία, εδω που τα λέμε, αλλά μαύρη κοροϊδία. Με μία πεντακοσαριά χιλιάδες μετανάστες στ' αμπάρια της ανάπτυξης, να τρώνε τις κλωτσιές και να το βουλώνουνε, πως να μην φτιάξει θαύμα "εφάμιλλο των ευρωπαϊκών"; Ε;

Κι αφού έχεις μετοχές σε τέτοιο θαύμα γιατί να μην τρίζεις τα δόντια σ' όποιον πλησιάζει; Κάνεις εξαγωγή μπατσαρίας στον "ζωτικό σου χώρο" όπως κάθε καλός νταβάς.

Ναι, αλλά να μη λες μετά ότι "δεν ήξερες".

Κι' όσο για τους "εθνικούς εχθρούς" σου, τους "εθνικούς φίλους", τα συμφέροντα και τα λοιπά, αυτές τις κορώνες δηλαδή με τις οποίες στολίζεις τη συμμετοχή σου στο πλιάτσικο των βαλκανίων, υπάρχει ο καπνός της ιστορίας που διηγείται πολλά.

(Η διηγημένη εφημερίδα είναι του 1913. Αλλά είναι και λίγο - πολύ τυχαία. Αν αλλιάζει κάτι, από καιρό σε καιρό, είναι μόνο το όνομα του "εθνικού εχθρού". Αντίθετα η προστυχιά της λιγούρας που λέγεται "φράγκα", είναι πάντα η ίδια.)

Η ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ. - Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΡΙΖΟΣ

ΕΤΟΣ 14ον - Αριθ. 4229

ΒΟΛΟΣ Σάββατον 6

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΕΡΑΤΩΝ

Μετ' αίσθηματος ανακουφισίας παρακολουθούμε την προέλαση των Τουρκικών στρατευμάτων εν Θράκη.

Δεν αγωνίζεται εις τον πρόντιον πόλεμον ο Σταυρός κατά της Ημισελήνου, δεν είναι πόλεμος του Χριστιανισμού κατά του Βουλγάρου, πόλεμος των ηθικιστών των πλκαμάτων του Θεού κατά της κτηνώδους λαγνείας και της κίμοδούρου θηριωδίας των αγρίων, οτινες εφώλευον εν Ευρώπη κρατούντες εν αποκρύφω τὰ θηριώδη ένστικτα των ως κι εν τῷ κλωθῶ τήρρας.

Διὰ τοῦτο Ἕλληνας ἡμεῖς ως ἀγῶνα ἀπελευθερωτικὸν χαρακτηρίζομεν τὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Θράκην προέλασιν τῶν Τούρκων.

Μέχρι πρό ὀλίγων μηνῶν ἡ συμμαχία χριστιανικοῦ Κράτους μετὰ τῆς Τουρκίας θεωροῦτο ὡς βεβήλωσις, ἐκρίνετο ὡς πράξις ἀνίερως καὶ μικρά.

Καὶ θὰ ἦτο τῶνδε τοιαύτη, ἐάν μὴ ἀνεκῦπτεν ἡ θηριωδία τῶν Βουλγάρων ἡ ἐξυ-

νίσασα καὶ τὰς θλιβερωτέρας σελίδας τοῦ γενεταρχισμοῦ.

Διὰ τοῦτο ἡ ένωσις τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σέρβων, τῶν Ρουμάνων, τῶν Μαυροβουνίων καὶ τῶν Τούρκων ἐναντίον τῶν ἀγρίων αὐτῶν εἶνε ἔργον ὅπερ εὐλογεῖ ὁ Θεὸς καὶ θὰ εὐλογῆ καὶ ἡ ἀνθρωπότης, διότι διὰ τοῦ συνασπισμοῦ αὐτοῦ θὰ λυτρωθῆ ἡ Εὐρώπη μετὰ φυλῆς, τῆς ὁποίας ἡ ιστορία πάντοτε μὲν ὑπῆρξεν αἰσχρὰ, νῦν δὲ ἀπέβη καὶ τρατωδῶς ἐπαίσχυντος.

ὑποθέτομεν δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Εὐρώπη θὰ κατανόησι τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἐξαλειφθῆ τὸ Κράτος αὐτὸ, τὸ ὁποῖον κηλιδεῖ καὶ στιγματίζει τὴν ιστορίαν.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀποσκοποῦντες τὴν Τουρκικὴν προέλασιν εὐχόμεθα ταχέως νὰ δυνήθῃ νὰ ἀπελευθερωθῇ αὕτη τὸν πληθυσμὸν τῆς Θράκης ἀπὸ τὰς ἀγρίας ὀφθαλμοῦ τῶν φερδινάνδου, ἐν ᾧ οὕτω καὶ ὁ Λαὸς τῆς Θράκης ἀπολαύσῃ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀπολέσῃ ὑπὸ τὴν προσωρινῇ Βουλγαρικῇ ὑποδοῦλῶσιν.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΛΗΛΑΤΗΣΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΚΑΙΓΕΤΑΙ!!

ΣΟΒΑΡΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΕ ΛΥΩΝ, ΜΠΟΡΝΤΩ, ΝΑΝΤ, ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

ΠΑΡΙΣΙ, 24/5/1968 των ανταποκριτών μας

Μια πολύ έντονη νύχτα πέρασε χτες το Παρίσι, αλλά και αρκετές ακόμα μεγάλες πόλεις της χώρας. Για άλλους ήταν εφιάλτης και για άλλους πανηγύρι.

Η λεωφόρος Σεν Μισέλ έμοιαζε σήμερα το πρωί σαν κήπος, φραγμένος με οδοφράγματα που κάνιζαν ακόμα, καθώς στο βουλεβάρτο είχαν απομείνει ελάχιστα απο τις πέτρες του οδοστρώματος! Στο Καρτιέ Λατέν και το Σεν Ζερμαίν Ντε Πρε οι αστυνομικές κλούβες - ή καλύτερα ότι απέμεινε απ' αυτές - μοιάζουν με σκιάχτρα, ενώ στο Χρηματιστήριο οι υπάλληλοι προσπαθούν ανόρεχτα να συμμαζέψουν τις ζημιές απο τον εμπρησμό. Οι αστυνομικοί των τμημάτων του Οντενόν και της οδού Μπωμπούρ δεν έχουν συνέλθει ακόμα απο τις επιθέσεις που δεχτηκαν απο εκατοντάδες νεαρούς διαδηλωτές, και την λεηλασία που ακολούθησε.

Αλλά στη Λυών, στη Ναντ, στο Μπορντώ, ακόμα και στο συνήθως πληθτικό Στρασβούργο τα πράγματα δεν είναι πολύ καλύτερα. Απο την μία άκρη μέχρι την άλλη η Γαλλία έχει παραδοθεί οριστικά

HISTORAGE

στα χέρια χιλιάδων φοιτητών αλλά και νεαρών εργατών, και νύχτες σαν την χθεσινή φαίνεται πως θα ακολουθήσουν αρκετές. Τα συνδικάτα και τα κόμματα έχουν περάσει απο την αμηχανία των προηγούμενων εβδομάδων σε ολοφάνερη νευρική κόπηση. Σήμερα το πρωί ορισμένες ανακοινώσεις τους ήταν κυβερνητικότερες των κυβερνητικών, καθώς ανοιχτά πλέον ζητούν την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Το Κ.Κ.Γ. έφτασε να μιλάει για "υπόκοσμο" που καταστρέφει τη χώρα. Δύσκολα πάντως αυτά τα ξόρκια θα πιάσουν τόπο. Ο Ντε Γκώλ έχει όλο και περισσότερους συμμάχους, αλλά με όλο και μικρότερη δύναμη. Η αστυνομία δεν μπορεί να ελέγξει τίποτα και πουθενά, όλο και περισσότεροι εργάτες αδιαφορούν για τις μετριοπαθείς προτροπές των συνδικαλιστών, οι καταλήψεις έχουν γίνει χιονοστιβάδα σε σχολεία, πανεπιστήμια και εργοστάσια και δεν είναι λίγοι εκείνοι απο την μεριά των εργοδοτών που εναποθέτουν τις τελευταίες τους ελπίδες στον στρατό.

ΠΡΟΣΕΞΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

πράγματι αξίζει να έρθεις κοντά και να μιλήσεις μαζί τους. Αλλωστε είναι τόσο έντονη η επίθεση του καπιταλισμού, που είναι δύσκολο σήμερα να σταθείς όρθιος. Μέχρι κάποιο σημείο η συμπεριφορά του κόσμου, μου φαίνεται αναμενόμενη. Μπορεί βέβαια εμάς να μας φαίνεται σημαντικό το ότι για παράδειγμα κολλάμε 2000 αφίσες αλλά πρέπει να αναλογιστούμε ότι τα αφεντικά έχουν τη δυνατότητα, κύρια μέσω των ΜΜΕ, να απευθύνονται καθημερινά σε-ολόκληρη την κοινωνία.

Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Παλιότερα ο εχθρός ήταν άμεσα ορατός για τον καθένα. Σήμερα τα πράγματα είναι πολύ πιο σύνθετα. Γι' αυτό χρειάζεται περισσότερη δουλειά μέσα στην κοινωνία, ώστε να είσαι σε θέση να ανατρέψεις καθημερινά και άμεσα τις σχέσεις που καλλιεργούν η οικογένεια, το σχολείο, ο στρατός και τα ΜΜΕ. Ο πραγματικός αγωνιστής πρέπει να κινείται και να δημιουργεί καταστάσεις μέσα στις μάζες. Το ξαναλέω, έχουν αλλάξει τα πράγματα.

Η νέα τάξη κατά τη γνώμη μου, δεν είναι μόνο ξαναμοίρασμα της γης. Είναι ένας νέος τρόπος επίθεσης των αφεντικών, ενάντια στην κοινότητα και τον τρόπο ζωής της κοινωνίας. Αυτός είναι και ο λόγος που τα ΜΜΕ κύρια πραγματοποιούν αυτή την επίθεση. Το πρόβλημα με τα ΜΜΕ δεν είναι ότι απλά λένε ψέματα. Το πρόβλημα είναι ότι πλαστογραφούν την πραγματικότητα και έχουν σαφώς τη δυνατότητα, να διαμορφώνουν τις ανάγκες σου και τα συναισθήματά σου. Έχουμε να κάνουμε με μια νέα τάξη πραγμάτων σε όλα τα επίπεδα της ζωής. Από το οικονομικό που πάντα έπαιζε, μέχρι το πολιτισμικό στο οποίο τα αφεντικά τα τελευταία χρόνια δίνουν πολύ μεγάλη σημασία. Έτσι εξηγείται άλλωστε το ότι δεν υπάρχουν πνευματικοί άνθρωποι όπως ζωγράφοι, τραγουδιστές, ποιητές, που να έχουν μια σοβαρή άποψη και στάση για όσα συμβαίνουν γύρω τους. Ο πολιτισμός έχει περάσει ολοκληρωτικά στα χέρια του συστήματος.

Αν ριξουμε μια ματιά στις δεκαετίες του '50, του '60, έως και του '70, μπορούμε να διακρίνουμε ποιητές, πεζογράφους ή σκηνοθέτες, που είχαν μια επαφή και μια σοβαρή θεώρηση για την κοινωνία. Σήμερα δεν υπάρχει τίποτα. Ούτε καν εκείνοι οι άνθρωποι που θα κάτσουν να παράγουν θεωρία για την ανατροπή αυτής της κατάστασης. Με λίγα λόγια το κίνημα σε όλη τη γη, δεν έχει χάσει μόνο αντικειμενικά αλλά και υποκειμενικά. Και είναι πια καιρός, ειδικά στην Ελλάδα, όλοι όσοι θεωρούν τον εαυτό τους επαναστάτη, να κάτσουν να επανεκτιμήσουν στα σοβαρά την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί.

15: Στις σχέσεις σας με το εδώ κίνημα τί προβλήματα υπάρχουν;
ΣΕΪΤ: Στη σχέση μας με το ελληνικό κίνημα, πέρα από αυτά που είπα προηγουμένως, το πιο σημαντικό πρόβλημα είναι ότι εδώ υπάρχει σοβαρή έλλειψη οργάνωσης, κάτι που καθιστά πολύ δύσκολη κάθε δικιά μας προσπάθεια δραστηριοποίησης. Ακόμη και όταν υπάρχει από τη δική μας πλευρά η θέληση για δράση, δεν υπάρχουν οι κατάλληλες συνθήκες που θα μας επιτρέψουν να κάνουμε αυτά που θέλουμε. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το κλίμα που υπήρχε στην Ελλάδα και η αδυναμία στοιχειώδους ανακλαστικής αντίδρασης σε σχέση με το ζήτημα των βραχονησίδων...

ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΣΕ ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΘΩΟΙ

ΑΘΗΝΑ, 9/10/1977 του ανταποκριτή μας

Με 12 χρόνια κάθειρξη στον επικεφαλής (Αρ. Καλέντζη), και 2 χρόνια - 18 μήνες αντίστοιχα σε δύο απλά μέλη (Αν. Κακαβάς και Δ. Ηλιόπουλο) έληξε χθες στην Αθήνα η δίκη των 8 απο τους 9 νεοφασιστών που είχαν συλληφθεί κατηγορούμενοι για πολλές βομβιστικές επιθέσεις, κατοχή όπλων κλπ. Οι υπόλοιποι 5 κρίθηκαν αθώοι απο τις κα-

τηγορίες για θηϊκή αντουργία. Καθώς η πολιτική κατάσταση στη Ελλάδα δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνεία αυτής της δικαστικής απόφασης, δεν είναι λίγοι εκείνοι που επισημαίνουν πως αυτή η εν μέρει καταδίκη των νεοφασιστών ήταν αναγκαστική, προκειμένου να εμπεδοθεί η πεποίθηση της δημοκρατικής νομιμότητας. Απο την άλλη μεριά η αθώωση των περισσότερων δεν μπορεί παρά να αποτελεί μία χειρονομία καλής θέλησης προς την άκρα

δεξιά. Είναι αξιοσημείωτο πως ο επικεφαλής της νεοφασιστικής ομάδας Αρ. Καλέντζης έχει διατελέσει στέλεχος της αντίστοιχης ιταλικής οργάνωσης "Ordine Nuovo" του Ε. Μπασσαγκράντε, ο οποίος διατηρεί ταβέρνα - βιβρίνα σε τουριστική περιοχή της ελληνικής πρωτεύουσας. Η δράση εξάλλου της ομάδας ανταποκρίνεται στις βραονικές αρχές του νεοφασισμού (στρατηγική της έντασης κλπ.) αλλά και των κατα κράτη μυστικών υπηρεσιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ ο Αρ. Καλέντζης αρνήθηκε οποιαδήποτε συμμετοχή στις βομβιστικές επιθέσεις, δεν παρέληψε να τονίσει ότι "τις βόμβες τις τοποθέτησε το χέρι του ελληνικού λαού, του αντιπθέμενου στον κομμουνιστικό κίνδυνο". Σύμφωνα με εκτιμήσεις του ανταποκριτή μας η αθώωση των υπόλοιπων απο την ομάδα, που είναι δηλωμένα οπαδοί της "4ης Αυγούστου", αφήνει ελεύθερο το πεδίο για νομιμοφανή δράση στις πιο σκληροπυρηνικές ομάδες της ελληνικής άκρας δεξιάς. Δεν αποκλείεται λοιπόν καθόλου στέλεχος σαν τον Κ. Πλεύρη ή άλλους να έχουν στο μέλλον αναβαθμισμένο ρόλο στην ιδεολογική δράση διάφορων κρατικών ή και παρακρατικών μηχανισμών.

Πρώτη σειρά, απο αριστερά: Αρ. Καλέντζης, Αν. Κακαβάς, Δ. Ηλιόπουλος, Χρ. Ζέκιου, Α. Παξινοπούλος, Χρ. Καναβός. Δεύτερη σειρά: Κ. Πλεύρης, Γ. Χαρολάνης

Λένε πως είναι το αρχαιότερο επάγγελμα. Αν είναι έτσι τότε ξέρουμε ποιό είναι το αρχαιότερο δέος: αυτό των αντρών απέναντι στις γυναίκες και τον ερωτισμό τους.

Αρχαιότερος φόβος και άριστα κρυμμένος. Το να πληρώνει το ένα φύλο για τον έρωτα δεν σημαίνει ότι έχει το πάνω χέρι. Αυτό παραείναι φανερό για να είναι αληθινό. Υπάρχει βέβαια μία ιστορία κατοχής του έρωτα μέσα από την αγορά του, σ' αυτό το αρχαιότερο επάγγελμα. Αλλά γιατί αυτή η ιστορία να μην είναι ο αφρός μόνο μιάς άλλης, επιτήδεια βυθισμένης ιστορίας, εκείνης της έλλειψης του έρωτα έξω από την αγορά του; Οποιος καταλάβει εδώ μονάχα έναν διακανονισμό δύναμης, ωφέλιμο για το αρσενικό, είναι εύπιστος. Η πουτάνα είναι το απωθητικό και εκλυστικό φέτιχ του αρσενικού και όχι το αντίθετο. Το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου απλά κρύβει την αρχαιότερη ζηπτιανιά του ώριμου αρσενικού κόσμου.

Οι πουτάνες είναι, γι' αυτό, εκείνο το μέρος των γυναικών που επαγγελματικά πουλάνε εκείνο που το φανταστικό σχεδόν του συνόλου των αρσενικών δεν λογαριάζει ικανό να πετύχει εύκολα: την απόλαυση. Πουλάνε το κορμί τους, και πιθανότατα αναγκάζονται κατά εποχές και ανα κοινωνίες να το πουλάνε όχι τόσο στον "πελάτη", όσο στο νταβατζή. Στην κατοχή του έρωτα και στην κατοχή της μηχανής του έρωτα το αρσενικό παρουσιάζεται σαν ο υπερρόπτης κύριος. Όμως το χρέμα (του πελάτη) και η βία (του νταβατζή) δεν είναι τίποτα περισσότερο από δυό φτωκά δεκανίκια αυτής της υπεροψίας. Γιατί απέναντι στην επαγγελματία του έρωτα ο αρσενικός δεν μπορεί να λογαριάζει τον εαυτό του παρά σαν ερασιτέχνη. Επι της ουσίας: ο πελάτης είναι διαπραγματεύσιμος και περαστικός, και ο νταβατζής παράσιτο.

Άσχετα με το αν και κατά πόσο η πουτάνα απολαμβάνει τη δουλειά της, το να σπκώνει στο κορμί της μία τέτοια έλλειψη την φέρνει στον πάτο των μουσικών του αρσενικού. Η παντοδυναμία του είναι για τα μάτια της γυμνή, πολύ περισσότερο από το ίδιο το σώμα. Ίσως γι' αυτό κάπου, κάποτε, τιμούσαν ή και τιμούν τις πουτάνες. Αλλά σίγουρα γι' αυτό συνήθως τις μισούν. Το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου έχει και τους αρχαιότερους επαγγελματικούς κινδύνους.

Υπάρχουν και γυναικες μαστροποί. Στην αρχαία Ελλάδα η μαστροπία ήταν γυναικεία υπόθεση. Το ίδιο συμβαίνει και αλλού. Ανεξίτητο; Όχι. Στο "εσωτερικό" του επαγγέλματος, και όταν οι συνθήκες το επιτρέπουν, η ιεραρχία μπορεί να είναι γυναικεία. Είναι το κέρδος από την κατοχή της μηχανής του έρωτα. Με ατάλλαγμα την εκπαίδευση της και την κάποια προστασία της. Απέναντι στην αποκάλυψη της γύμνιας της αυτού μεγαλειότητας του αρσενικού, η πουτάνα "προικίζεται" με μία άλλη γύμνια: ότι θεομίζεται για λογαριασμό της θα είναι έξω απ' αυτήν. Και κατά κάποιο τρόπο πριν απ' αυτήν. Ο,τι της επιτρέπεται να κατέχει είναι το κορμί της και οι περί τη χρήση του επαγγελματικές γνώσεις της. Μιλώντας περί έρωτος και εμπορίου αυτή η "διοκτισία" της θεωρείται "αρκετή".

Καμιά φορά οι πουτάνες ξεσηκώνονται. Το να αποκτήσουν μία κοινή επαγγελματική συνείδηση και μία ανάλογη αλληλεγγύη είναι δύσκολο. Πρέπει να ξεφύγουν από την προσωπική αλαζονεία της απόλυτης σωματικής μηχανής - μερικές φορές το καταφέρνουν. Αδύνατο φυσικά να ηγηθούν μιάς εφόδου απελευθέρωσης των σωμάτων κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε την δμύσσια αποκάλυψη των μουσικών της αδυναμίας του αρσενικού, θα ήταν άρα αντιεπαγγελματικό. Μοιάζουν τότε, στις οργανωμένες απαιτήσεις τους, σαν ο μαύρος σύνδεσμος των παραγνωρισμένων μηχανικών. Των μηχανικών ροής σπέρματος: ένα κ' ένα για να σκανδαλίζουν όχι ακριβώς τον κόσμο των πελατών τους, αλλά σίγουρα την ηθική τους.

Το ζήτημα είναι τί θα γινόταν αν κάποτε οι πουτάνες καταλάβαιναν τον εαυτό τους σαν κάτι κοντινότερο στην εργασία παρά στην μικροδιοκτισία. Αν απεργούσαν.

Το πιθανότερο είναι πως τότε οι ακιρωμένες από την απεργία τους ροές σπέρματος θα ξαναγίνονταν ροές ωμής βίας.

Με ένα τρόπο (που δεν τους διαφεύγει πάντα) οι πουτάνες προστατεύουν τον αρσενικό κόσμο από τον εαυτό του. Το αρχαιότερο επάγγελμα στον κόσμο μπορεί να είναι και το κρισιμότερο.

ΜΙΚΡΟΙΣΤΟΡΙΣΤΩΝ ΔΕΣΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΚΕΨΩΝ

Η γένεση

Ο όρος "κατανάλωση" έχει ρίζες τόσο αγγλικές όσο και γαλλικές. Με την αρχική σημασία του, το ρήμα καταναλώνω (consume) είχε την έννοια του καταστρέφω, ληηλατώ, υποτάσσο, εξαντλώ. Είναι μία λέξη εμποτισμένη με βία και μέχρι τον αιώνα μας είχε μόνο αρνητικά νοήματα. Εως και τη δεκαετία του 20 ακόμη, ο κόσμος τη χρησιμοποιούσε όταν αναφερόταν στη σοβαρότερη αρρώστια εκείνης της εποχής - τη φυματίωση.

Στα μέσα της δεκαετίας του '20 οι βιομήχανοι των η.π.α. ανακάλυψαν πως είχαν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα: τα εργοστάσια τους, χάρη στους καινούργιους τρόπους οργάνωσης της εργασίας (αλυσιδα παραγωγής) παράγχαν πολύ περισσότερα προϊόντα από όσα ήταν διατεθειμένοι να αγοράσουν οι αμερικάνοι. Επιπλέον αυτοί οι τελευταίοι, σαν εργαζόμενοι, προτιμούσαν να δουλεύουν όσο χρειάζονταν για να καλύψουν κάποιες βασικές ανάγκες τους και να έχουν περισσότερο ελεύθερο χρόνο παρά να δουλεύουν σαν σκυλιά και να αυξάνουν το εισόδημά τους. Πολλά πράγματα μπορούσαν να τα κάνουν μόνοι τους, στο σπίτι, και η μέση κουλτούρα τους, μαζί με τον προτεσταντικό συντηρητισμό συμπεριλάμβανε και την διάθεση μιάς λιτής ζωής μάλλον παρά του κινήγι πρόσκαιρων απολαύσεων.

Απο την μία μεριά λοιπόν οι υποψήφιοι αγοραστές των αυτοκινήτων, των ψυγείων, των τοιγάρων ή των καλλυντικών δεν ήταν διατεθειμένοι να "στρομωχτούν" για να τα αγοράσουν, μάλιστα δεν τους "γυάλιζαν" καν τα περισσότερα, από την άλλη στα εργοστάσια και στις αποθήκες στοιβάζονταν αποθέματα με

άγνωστο μέλλον. Κάθε γενναία αύξηση που γινόταν σε μισθούς (όπως αυτή που έκανε τότε ο αυτοκινητοβιομήχανος Φορντ) οδηγούσε σε εξίσου γενναία μείωση της όρεξης των εργατών να δουλέψουν: έβγαζαν όσα τους ήταν απαραίτητα σε λιγότερες ώρες, και δεν ένιωθαν κανένα "πειρασμό" να τους τραβεί στο μεροκάματο.

Οι βιομήχανοι και οι έμποροι, μπροστά σε αυτή την "παράδοξότητα" που μόνο τέτοια δεν ήταν, τους απειλούσε όμως με καταστροφή, συνειδητοποίησαν πως δεν αρκούσε να ελέγχουν την παραγωγή των εμπορευμάτων. Έπρεπε να καταφέρουν να κάνουν το κόσμο να "θέλει" πράγματα που ποτέ στο παρελθόν δεν είχε επιθυμήσει. Παρόλο που κάτι τέτοιο ήταν κυριολεκτικά πρωτοφανές, προσανατολίστηκαν στην δημιουργία του "μη ικανοποιημένου καταναλωτή".

Ο Τσαρλς Κέτεριγκ της General Motors ήταν από τους πρώτους που έβγαλαν σε εφαρμογή αυτό το σχέδιο ξεκινώντας μία τεράστια διαφημιστική εκστρατεία στόχος της οποίας ήταν να κάνει τους αγοραστές να μη μόνουν ευχαριστημένοι με το αυτοκίνητο που ήδη είχαν. Το σύνθημά του ήταν ξεκάθαρο: "το μυστικό της οικονομικής ευμάρειας είναι η οργανωμένη δημιουργία της μη ικανοποίησης".

Η γέννηση της κατανάλωσης σαν "θετικής έννοιας" βρίσκεται λοιπόν κάπου εκεί. Στη δεκαετία του '20. Αν και είναι ολοφάνερη η σχέση αυτού του "θετικού" νοήματος που απέκτησε από τότε η κατανάλωση, με την αρχική σημασία της λέξης. Γιατί η αποδοχή της

Τ Η Σ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ

οργανωμένη δημιουργίας της μη ικανοποίησης" είναι καταστροφική για την ίδια την κοινωνική ψυχολογία των ανθρώπων. Είναι και ληηλασία, είναι και υποταγή. Αλλά είναι και αρρώστια. Πολύ μεγαλύτερης έκτασης από την φυματίωση...

σκέφτηκε πως "αυτοί που πάσχουν από χρόνιους πονοκεφάλους μπορεί να υποφέρουν μία φορά την εβδομάδα. Πολλοί παθαίνουν πονοκέφαλο μια φορά τον χρόνο. Υπήρχε, όμως, μία άλλη φοβερή πάθηση που έπληττε τους ανθρώπους... καθημερινά... η οποία, έξι με οχτώ μήνες του χρόνου, μπορούσε να αντιμετωπιστεί και να ανακουφιστεί, για να επανεμφανιστεί σε λιγότερο από μία ώρα. Η ασθένεια αυτή ήταν η δίψα".

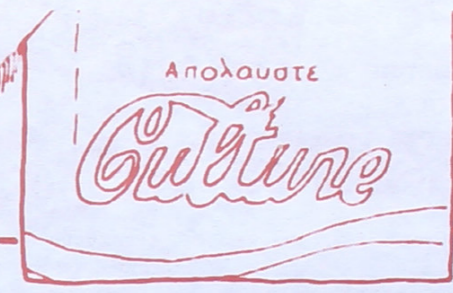
Κατ' αρχήν τα περισσότερα προϊόντα δεν είχαν μάρκες. Η ζάχαρη ήταν ζάχαρη και οι καρφίτσες ήταν καρφίτσες. Πολλά είδη πρώτης ανάγκης ήταν "ανώνυμα", και ο καθένας τα ήξερε με βάση την χρησιμότητά τους και μόνο. Οι βιομήχανοι, αποφασισμένοι να αδειάσουν τις αποθήκες τους και να αυξήσουν τον ρυθμό πωλησεών τους, άρχισαν να απευθύνονται κατευθείαν στο κοινό, με τις δικές τους μάρκες. Πολλά από τα προϊόντα ήταν έτσι εντελώς καινούργια, και οι εταιρείες έπρεπε να πείσουν πως καλύτερα ήταν να κάνει τους αγοραστές να μη μόνουν ευχαριστημένοι με το αυτοκίνητο που ήδη είχαν. Το σύνθημά του ήταν ξεκάθαρο: "το μυστικό της οικονομικής ευμάρειας είναι η οργανωμένη δημιουργία της μη ικανοποίησης".

Θα πρέπει κανείς να σημειώσει το "για να επανεμφανιστεί σε λιγότερο από μία ώρα". Το 1919 η αμερικάνικη Εταιρεία Διύλισης Ζάχαρης κυκλοφόρησε στην αγορά το Domino Golden Syrup, ένα καινούργιο προϊόν που από κανέναν δεν έλειπε, και κανείς δεν είχε ζητήσει. Ενα προϊόν που μπορούσε να παράγεται όλο το χρόνο. Μέχρι τότε ο περισσότερος κόσμος χρησιμοποιούσε τη μέλασα, που παραγόταν το φθινόπωρο και έμπαινε σε τηγανίτες, τον χειμώνα. Επειδή η εταιρεία δυσκολευόταν να τους πείσει να τρώνε τηγανίτες όλο το χρόνο, σκαρφίστηκε μία εναλλακτική λύση για το καινούργιο της σιρόπι. Το μετέτρεψε σε αναψυκτικό, που πουλιόταν τους ζεστούς μήνες του καλοκαιριού.

Μία αληθινή επανάσταση έγινε στη διαφήμιση, έτσι ώστε να δημιουργηθεί το περιβάλλον του διαρκώς ανακαταστούτου -

καταναλωτή. Μέχρι τότε οι έτοι κι άλλως λίγοι διαφημιστές χρησιμοποιούσαν επιχειρηματικά και συνθήματα που αφορούσαν στη χρησιμότητα των προϊόντων. Αλλά η επεξεργασία των καινουργιών πραγματιών που κανείς δεν έχει ζητήσει ή έστω καν φανταστεί ήταν ιδιαίτερα αμφίβολο προσόν. Πολύ περισσότερο αν αυτά ήταν κατ' αρχήν άχρηστα: αν δηλαδή σκόπευαν σε ανάγκες ή επιθυμίες που ήδη ικανοποιούνταν με άλλους τρόπους. Η διαφήμιση, για να δημιουργήσει τον ανακαταστούτο - καταναλωτή θα έπρεπε να στοχεύει αλλού: στην δυσφήμιση.

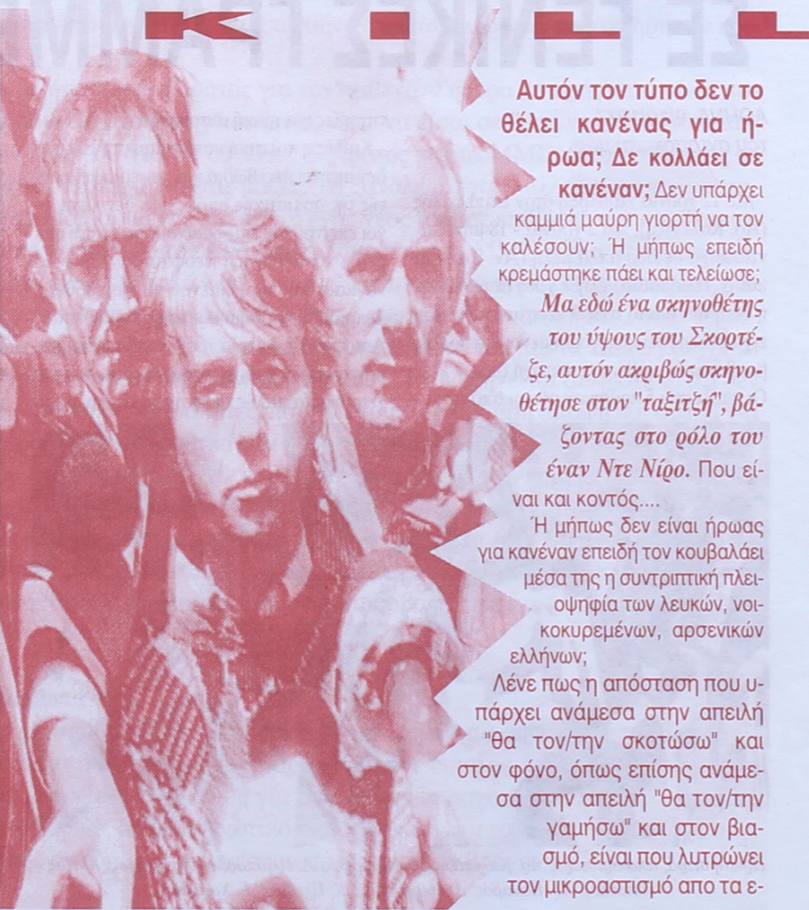
Και πράγματι το βασικό πεδίο της "νέας διαφήμισης" ήταν το να ντρέπονται όσοι εξακολουθούσαν να χρησιμοποιούν τα "παλιά" προϊόντα. Τα καινούργια (και τα κάθε φορά καινούργια) προβάλλονταν με συγκινησιακές εκκλήσεις που είχαν υπονοούμενα σχετικά με την κοινωνική θέση. Το ερέθισμα της κατανάλωσης τοποθετήθηκε στην υπόσχεση της δυνατότητας των καταναλωτών να μμηθούν τους πλούσιους, να απολαύσουν τον αέρα της αριστοκρατίας. Κι αυτή η υπόσχεση δεν θα έπρεπε ποτέ να ικανοποιείται οριστικά. Αυτού του είδους η μαζική ψυχολογική

προπαγάνδα (που καθιερώθηκε έκτοτε να ονομάζεται διαφήμιση) είχε το πλεονέκτημα να εφαρμόζεται σε κάθε επιμέρους προϊόν, αλλά και σε όλα μαζί σαν ο κοινός παρονομαστής της κατανάλωσης. Τελικά η διαφήμιση ξεκίνησε και κατάφερε να δημιουργήσει το υπερπρόϊόν που ονομάστηκε μόδα. Η μόδα έγινε ο άξονας περιστροφής όχι μόνο εμπορικών αλλά και πολιτιστικών, διανοητικών και ψυχολογικών πράξεων, σε μεγάλη κλίμακα. Έγινε το ενκίνητο όριο ανάμεσα στο "παλιό" και στο "μοντέρνο", σε εκείνο που έπρεπε να απαξιωθεί, να ξεχαστεί, να καταστραφεί, και σ' εκείνο που έπρεπε να γίνει αντικείμενο επιθυμίας.

Μ' αυτό τον τρόπο μπήκαν τα θεμέλια μιας εντελώς καινούργιας κοινωνικής συνθήκης, σύμφωνα με την οποία ο ορισμός (και η ψυχολογία) του τί είναι ο καθένας δεν είχε πιά σχέση με το τί μπορούσε να κάνει, αλλά με το τί μπορούσε να αγοράσει. Ο φόβος του να μην χάσει ο καθένας την αξία του παίρνοντας λάθος θέση στην αναμέτρηση του μοντέρνου με το παλιό, ο φόβος του να μην μείνει έξω από τον παράδεισο, έστω τον παράδεισο των υποσχέσεων, αποδείχτηκε το πιο δραστικό κίνητρο για να αλλάξουν συμπεριφορές και πρακτικές σε μεγάλη και με ταχύτητα πρωτοφανή στην ανθρώπινη ιστορία. Αν η κατανάλωση ήταν μία καταγοραλισμένη καταστροφή, η διαφήμιση ήταν, από τη πρώτη της στιγμή, μία λαμπυρή αλλά και ριζική τρομοκρατία. Και τα δυό αποδείχτηκαν δραστικά.

συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο

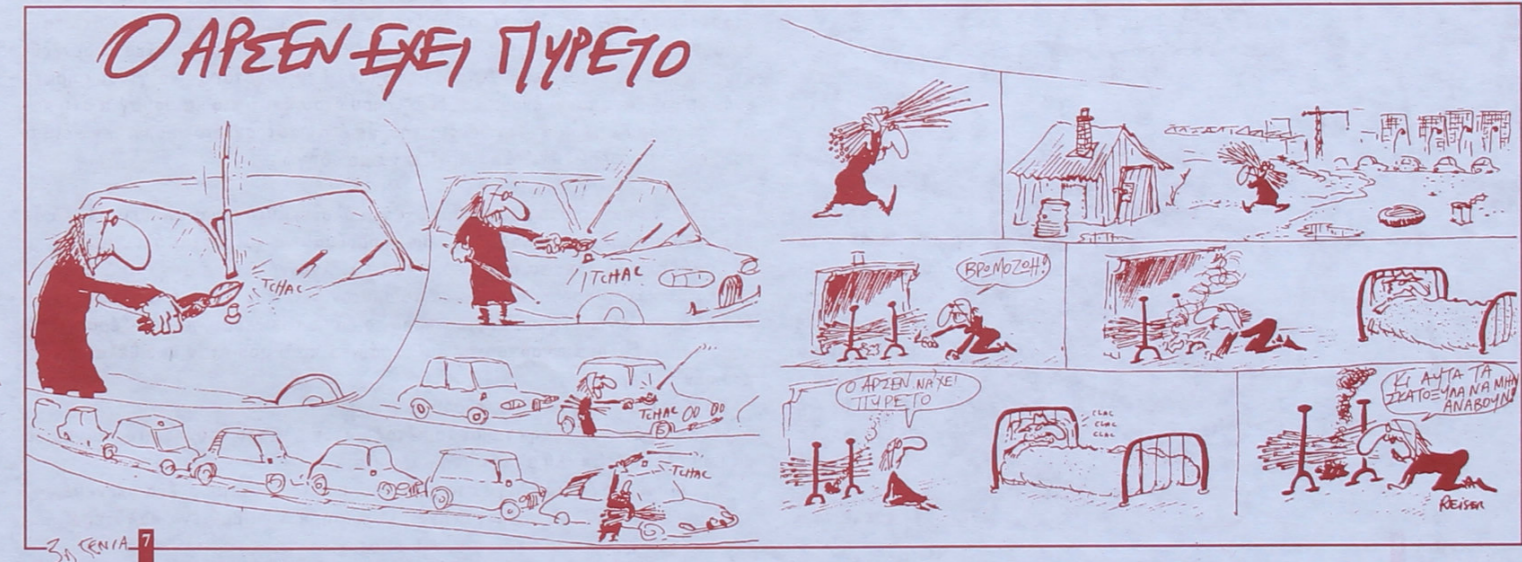
Αυτόν τον τύπο δεν το θέλει κανένας για ήρωα; Δε κολλάει σε κανέναν; Δεν υπάρχει καμιά μαυρή τσιγγάνη που να τον καλέσουν; Ή μήπως επειδή κρεμάστηκε πάει και τελειωσε; Μα εδώ ένα σκηνοθέτης του ύψους του Σκορτζέζε, αυτόν ακριβώς σκηνοθέτησε στον "ταξιτζή", βάζοντας στο ρόλο του έναν Ντε Νίρο. Που είναι και κοντός.... Ή μήπως δεν είναι ήρωας για κανέναν επειδή τον κουβαλάει μέσα της η συντριπτική πλειοψηφία των λευκών, νοικοκυρεμένων, αρσενικών ελλήνων; Λένε πως η απόσταση που υπάρχει ανάμεσα στην απειλή "θα τον/την σκοτώσω" και στον φόνο, όπως επίσης ανάμεσα στην απειλή "θα τον/την γαμήσω" και στον βιασμό, είναι που λυτρώνει τον μικροαστισμό από τα ε-

Ε Μ Α Λ Λ

γκλήματά του. Για μια θέση παρακαίσιματος, για μια γρατζουνιά στο φτερό, για τη μπουγάδα της απο πάνω, για το σκυλί του δίπλα, για..., για..., για χιλιάδες φύλλον πηδήματα τα ώραμια αρσενικά έχουν τη γάνη (και τη ψωλή τους) στην άκρη του σωματός τους. Κι' αυτό άσχετα με το μπόι τους. Αλλά σε κατευθείαν σχέση με εκατοντάδες κόμπλεξ, κατωτερότητας και ανωτερότητας, που "κοντένου" τις συνειδήσεις. Ο Βακρυνός απλά γεφύρωσε την απόσταση ανάμεσα στην απειλή και το έγκλημα. Δεν σκέφτηκε τίποτα καινούργιο ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Και δεν βρήκε

κανένα καινούργιο "ψύθλου πήδημα" για να καθαρίσει. Έκανε ό,τι χιλιάδες άλλοι γύρω του καμάρωναν (και καμαρώνουν) πως μπορούν να κάνουν. Ο ταξιτζής του Σκορτζέζε βολοδέρνει αποφασισμένος να "δείξει ποιός είναι" και "πόσο μετράει", περιγράφοντας τη μέση ηθική και μία εξίσου μικροαστική ιδέα ηρωισμού. Γίνεται "ήρωας" εντελώς τυχαία. Ο Βακρυνός ήταν λιγότερο τυχερός, αλλά γι' αυτό ακριβώς περισσότερο κανονικός. Έκανε σουμάρωντας ό,τι έχουν κάνει σκόρπια εκατοντάδες άλλοι, για "λόγους τιμής", σε "βρα-

σμών ψυχής", "δι' ασήμαντον αφορμήν". Είναι, ήταν, άρα αθώος; Όχι - αλλά η ιδεολογία της οποίας ήταν ένας καλός μαθητής είναι πολύ μακριά από την αθωότητα ή την ενοχή του. Είναι ο αποδιοπομπαίος τράγος από εκείνους ακριβώς που τους έμοιαζε. Από εκείνους που θα ήθελαν να τον μοιάσουν. Και η πιο καθαρή "σκηνή" της διπλοπροσωπίας της κοινωνικής κάθαρσης που προσέφερε δεν είναι άλλη από εκείνη όπου δεκάδες ώριμοι αρσενικοί απειλούν να τον λυτσάρουν βρίζοντάς τον: κοντέ!... κοντέ!... κοντέ!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
6/6
απόγευμα
7/6
ΣΑΒΒΑΤΟ

στο
αίθριο
της
αρχιτε-
κτονικής

βαλκάνιοι
προλετάριοι

μικρόβια
μητροπολιτικής
επέκτασης

άρνηση εκτέλεσης
καθήκοντος

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟ
ΚΟΡΜΟ

προβολές - συζητήσεις - εκθέσεις - παραστάσεις - προβολές - συζητήσεις - εκθέσεις - παραστάσεις - προβολές - συζητήσεις - εκθέσεις - παραστάσεις - προβολές - συζητήσεις - εκθέσεις - παραστάσεις - προβολές - συζητήσεις

ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ένα ευχάριστο διάλειμα στο γαλαξία. Για όλους; Όχι ακριβώς. Μερικοί είχαν βρει το μελά τους.

Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει για παράδειγμα ποιοι κρύβονταν πίσω από την πριν μισή ώρα επίθεση στις υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις του διαγαλαξιακού κέντρου ερευνών στον ΣΧΧ-7. Κάποιοι που θεωρούσαν πως ήταν ακόμη "μέσα στα πράγματα", ψιθύριζαν αναμεταξύ τους κάτι μισόλογα για μια καινούρια ομάδα γήινων, που θα μπορούσε να την φάξει για επιθέσεις τέτοιου τύπου. Ήπληχαν όμως κάποια χαρακτηριστικά, ιδιαίτερα όσον αφορά τον τρόπο οργάνωσης όλης της ενέργειας, που ανάγκαζαν τους πάντες να έχουν σοβαρές αμφιβολίες. Ευτυχώς, μετά από πολύ καιρό όλοι, από την υπηρεσία ασφάλειας και ελέγχου του ΣΧΧ-7, μέχρι το μέτωπο για την ανατροπή της αστρικής κυριαρχίας, ήταν υποχρεωμένοι να σπάνε το κεφάλι τους και να φάχνουν να βρουν, ποιοι ήταν τόσο θρασεί και τόσο σοβαροί, ώστε να ρισκάρουν μια τέτοια ενέργεια. Ο καθένας βέβαια για τους δικούς του λόγους.

Η μεν υπηρεσία ασφάλειας για να μπορέσει να φτιάξει το απαιτούμενο και στοιχειώδες πορτραίτο - αλλά χρειάζονταν οπωσδήποτε μερικές ψυχολογικές συντεταγμένες. Ήταν σίγουροι πως με συστηματική παρατήρηση και μεθοδική δουλειά, αργά ή γρήγορα θα κατάφερναν να λύσουν αυτή τη σπαζοκεφαλιά: ό,τι δεδομένα και να έβαζαν προς το παρόν στο κεντρικό σύστημα πληροφοριών τους έβγαζε ένα μεγαλοπρεπές ερωτηματικό. Ήταν επείγον αυτό το γαμημένο σύστημα για το οποίο ήταν τόσο περήφανοι να τους βρει την απάντηση. Κι' ήταν παρακινδυνευμένο από όλες τις απόψεις το να συνεχίζει να τους είναι άγνωστος αυτός ο παράξενος ελκυστής. Όχι ότι δεν υπήρχαν έξτρα συστήματα ασφάλειας, αλλά ήξεραν καλά από την ασταθή στροφορμή του γαλαξία πως δεν ήθελε πολύ για να γίνει η οποιαδήποτε αύρα θύελλα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι αλλαγές πραγματοποιούνταν με ρυθμούς γεωμετρικής πρόοδου και όλοι ήξεραν καλά πως η δυσaréσκεια που επικρατούσε στους κατοίκους όλων των πλανητών μόλις και μετά βίας μπορούσε να διατηρηθεί στα ε-

λάχιστα επίπεδα υποταγής. Όλα αυτά βέβαια με το καθόλου ευκαταφρόνητο αντάλλαγμα των δωρεάν αστρικών ταξιδιών. Ειδικά αυτή

την περίοδο θα ήταν πολύ μεγάλο λάθος να επιτρέψουν να διαταραχθεί αυτή η έστω και επιφανειακή ηρεμία· δεν ήθελαν μελάδες στα πόδια τους, έπρεπε να α

φιερωθούν απερίσπαστοι στο σχέ-

διο κατάκτησης και εποίκισμou του γειτονικού γαλαξία. Είχαν ποντάρει πάρα πολλά σ' αυτή τους την κίνηση και θά'ταν μεγάλη μαλακία να πάει στράφι τόσος χρόνος δουλειάς εξαιτίας μιας χούφτας, - μια χούφτα θά'ταν αποκλείεται να ήταν περισσότεροι -, ριφολκίνδωναν εξτρεμιστών που πίστευαν πως ήταν σε θέση να αμφισβητήσουν την αδιαφιλονίκητη αστρική κυριαρχία τους. Έπρεπε να τους βρουν πάση θυσία...

Όσον αφορά την ηγεσία του μετώπου, είχε κι αυτή τους δικούς της λόγους για ν' ανησυχεί... Αυτή η απρόσμενα ουρανοκάτεβατη ενέργεια, σίγουρα θα μείωνε πολύ την επιρροή του. Ασυνείδητα καταλάβαιναν πως έχαναν το μονοπώλιο της αντίστασης στην αστρική κυριαρχία. Και τους φαινόταν πολύ πιθανό στο μέλλον όλοι και περισσότεροι να ακολουθούσαν αντίστοιχες τακτικές. Το δίκτυο διαγαλαξιακής αντίστασης που είχαν ονειρευτεί, θα γκρεμιζόταν σα χάρτινος πύργος και στην καλύτερη, για να επιβιώσουν πολιτικά, θα ήταν αναγκασμένοι να κάθονται να ακούει νεαρούς επαναστάτες να τους αναλύουν την από καιρό ξεπερασμένη θεωρία του χάους, που και μόνο το άκουσμα της, τους προκαλούσε έλιγγο με τάσεις για εμετό. Δυστυχώς είχαν συνειδητοποιήσει πως αυτοί οι πιτσιρικάδες, μάλλον πιτσιρικάδες ήταν για να έχουν τόσο θράσος, εννοούσαν στα σοβαρά αυτά που έκαναν... Ήταν άδικο να πάει χαμένα προπαγάνδα τόσων ετών... Είχαν κοπιήσει πολύ για να φέρουν το μέτωπο στα μέτρα τους και κάτι τέτοιες ενέργειες τους γύρναγαν πολλά χρόνια πίσω... Η ιστορία όμως δεν μπορούσε να περιμένει κι αυτοί ήταν υποχρεωμένοι να φάχνουν να βρουν αυτά τα μαλακισμένα, για να τα κοντρολάρουν.

Εκείνοι είχαν αράξει και απολάμβαναν την επιτυχία τους στον ειδικά διαμορφωμένο υπόνομο, έχοντας λάβει βέβαια όλα τα απαραίτητα μέτρα προστασίας.

- "Θα 'θελα να ήμουν σε μιά καβάτζα και να έβλεπα από τη μία τα μούτρα του υπεύθυνου της υπηρεσίας ασφάλειας του ΣΧΧ-7 κι από την άλλη τα μούτρα αυτών των παραδοσιακών του μετώπου που νομίζουν πως η κατάσταση θ' αλλάξει όταν φτιάξουν το δίκτυο. Τώρα θα ξεσκονίζουν τις σειρές των αρχείων τους, θα 'χουν αμολύσει τους ρουφιάνους τους. Νομίζουν ότι φωνάζουν καραμέλες και τρώνε δηλητήριο..."

- "Χέστους ρε. Δίνεις βάση σε κανέναν; Όσο λιγότερα καταλαβαίνουν, τόσο το καλύτερο. Μη μου πεις τώρα ότι το μέτωπο είναι καθαρό, έτσι;"

- "Μάγκες αυτό που κάναμε το μοιραζόμαστε, μας ανήκει, κι από κει και πέρα δική μας δουλειά το με ποιούς θα συνεχίσουμε."

Μίλησαν κι άλλοι. Στο μισοκόταδο της στοάς όλοι προσπαθούσαν να φανταστούν το μέλλον. Ο καθένας πρότεινε και κάτι διαφορετικό, και στο πανδαιμόνιο που επικρατούσε σε ένα πράγμα όλοι συμφωνούσαν: τίποτα δε γούσταραν που να είναι προβλέψιμο, με τίποτα δεν γούσταραν να γίνουν ήρωες ενός έργου ξαναπαιγμένου. Η Τζέι Τζι, που ήταν και η πιό καινούργια στη παρέα, το σφύριζε μέσα απ' τα δόντια της, με έναν αυτοσχέδιο σκοπό: "εγώ είμαι εδώ, εγώ είμαι εδώ, και τώρα αρχίζω να με οδηγώ".

Ήταν ένα ευχάριστο απόγευμα. Όχι για όλους, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά σε ένα τόσο πολύπλοκο γαλαξία δεν θα μπορούσαν να χαίρονται όλοι μαζί.

Σηκώθηκα κι έσκυφα στη μεριά του Αλ. Ανοιγόκλεινε μηχανικά ένα παμπάλαιο σκάνερ προσπαθώντας να το συντονίσει. Μου 'κανε ένα νόημα να μη του κόβω το λιγοστό φως. Γύρισα προς το έμπα της στοάς, και δε ξέρω γιατί, αυτό που σκέφτηκα ακούγοντας τα παράσιτα πίσω μου ήταν πως θέλαμε κάτι που δεν το ξέραμε.

Κάτι που έπρεπε να το φεύρουμε.

- "Καλή φάση" σκέφτηκα, και το πέταξα στον Αλ, που κούνησε το σκάνερ σα να μου έλεγε "τί καλή μ' αυτή τη μαλακία;"

Σηκώθηκα, το ζύγισε λίγο στο χέρι του, και το σούταρε σ' ένα ντενεκέ.

- "Πάμε. Δε παίζει με τίποτα. Έχω μιά άκρη, και θα βρώ ένα καλύτερο".....